

Fotbal, americani, secuime, biserică, medici, politică și prieteni

Articole selectate pe criterii subiective...

Pe coasta de est a Atlanticului, DACIA a luat apă...

Presa spaniolă s-a așteptat la altceva

Presa din Vigo a întâmpinat pe „alb - violeți” cu mare interes. Spaniolii, învățați cu un Gică Craioveanu sau Adrian Ilie, de exemplu, se pregăteau să remarce un nou român pentru completarea loturilor autohtone. Poza lui Mutu a apărut înaintea meciului de la Vigo, în mai toate ziarele locale. Nimeni nu avea pretenții să ne calificăm, dar ne-am dorit cu toții un joc în urma căruia, la conferința de presă, să fie chemați de către ziariștii spanioli și vreo doi - trei jucători piteșteni. Nu a fost să fie așa. Victor Fernandez și-a saturat de goluri suporterii din Vigo, învățați cu o rație de cel mult două goluri pe meci. La conferința de presă, antrenorul echipei care are ca obiectiv câștigarea Cupei UEFA le-a dat peste nas ziariștilor spanioli care îl criticaseră până atunci, că echipa sa nu prea e în stare de multe goluri.

Promenada din noaptea de dinaintea meciului

Noroc cu argeșenii noștri, care s-au urcat în cursa TAROM cu gândul la orice altceva decât la fotbal. Astfel nu este explicabilă ieșirea la promenadă a unora dintre băieții noștri, în toul nopții dinaintea partidei de pe Balaidos.

În avion, Vintilă părea singurul ceva mai optimist, dar în același timp, necăjit: „Întrebați pe cine vreți dintre jucători și veți vedea că nici unul nu crede că putem juca ceva împotriva spaniolilor”, mi-a declarat cel ce avea să scoată de oapte ori mingea din apă. Psihicul echipei a fost la pământ. Și parcă trainingurile, colorate într-un albastru închis, veneau să șteargă orice urmă din optimismul echipei. Urâtă culoare!

Apropo, poate ia cineva în seamă această observație, care nu-mi aparține în exclusivitate. Dar, hai să revenim la tragedia consumată pe malul Oceanului Atlantic, unde în fața a cca 8.000 de spectatori pofticioși de spectacole, am fost îngenunchiați, ca un taur injectat cu tranchilizante.

„Suntem la fotbal, nu la curse de cai”

Am pătruns în incinta stadionului împreună cu colegii mei mai mari de la cotidienele argeșene. Traian Ulmeanu mi-a cerut o țigară. Nefumător fiind, s-a agățat de un fum de țigară în speranța că va trece mai ușor peste chinurile unei înfrângeri anunțate. Am apreciat suferința domniei sale, un pătimă al fotbalului și totodată un meseriaș în de-ale scrisului sportiv. I-am propus să facem pariuri pe scor, înaintea meciului și s-a înfuriat replicându-mi cu năduf că „suntem la fotbal, nu la curse

de cai”, dovedind o dată în plus că este dominat de o stare extrem de tensionată. Gheorghe Smeoreanu, mai lucid, dar cu o răbdare întinsă la limitele suportabilității, a dat pronosticul exact și la pauză și la final. Și-a propus să plece la pauză, însă nu a rezistat tentației de a prinde pe viu și un gol de onoare al „alb - violeștilor”.

Nu a fost să fie. Umiliința la care am asistat nu are nici o scuză.

Spaniolii sunt obișnuiți să întâlnească luptători

Nu sunt de acord cu declarația lui S. Dumitrescu, potrivit căreia „aceasta este diferența reală dintre cele două echipe”. Un ziarist spaniol l-a întrebat pe antrenorul piteștenilor: „Cum vă explicați atmosfera de prietenie ieșită din comun dintre jucătorii români și spanioli?” La această întrebare cu tâlc, S. Dumitrescu a răspuns că i se pare foarte normal să fim prieteni. Așadar spaniolii sunt obișnuiți să întâlnească luptători și nu români cu capul plecat, care intră în arenă gata măcelării numai de faima unei echipe!

Boxul este mai uman decât fotbalul

La box, când un sportiv este mult mai slab, antrenorul său îi aruncă prosopul în ring și se încheie partida prin abandon. Boxul este, carevasăzică, mult mai uman! Silviu Dumitrescu nu a putut face acest lucru.

Ajuns acasă și-a aruncat în schimb propriul prosop. Păcat. El este cel care ne-a adus în UEFA. Nu merita un astfel de abandon. Și-a făcut-o totuși, cu mâna lui.

septembrie 1998

Hazul românesc

Pentru că românul știe să facă haz de necaz, vă spun că, după Nadia Comăneci, fotbaliștii noștri erau gata - gata să spargă un calculator dintr-o arenă sportivă. Tabela de marcaj de pe Balaidos nu era pregătită să afișeze decât maxim 9 goluri. Crainicul stadionului a fost înlocuit cu un robot, pentru că vocea sa nu ar fi putut rezista la șapte strigături de „gooooo!”

Crainicul Ilie Dobre a suferit cel mai mult. l-au strigat alții sub nas, de șapte ori, ceea ce și-ar fi dorit el cel mai mult. Până la urmă a făcut-o și el odată, dar din ofsaid!

Avem nevoie de un chirurg...

Revenind la echipa noastră, cineva spunea că ar avea nevoie neapărat de un psiholog. Perfect adevărat! Și le-ar mai trebui, uneori, și un chirurg, care să le scoată, unora, aerele de vedete pripite. Spre binele lor, bineînțeles!

Jean Barbu este unul dintre cei care ar trebui să intre urgent pe mâinile unui astfel de chirurg. Apoi s-ar putea să aibă și Pișurcă ochi pentru el. Știu că doare, dar asta este adevărul.

Vine el, Renault

Celta Vigo este o echipă al cărei sponsor principal este chiar Citroën! Înfrângerea suferită de băieții sponsorizați de Dacia sună ca o răzbunare a francezilor de la Olciș, care au fost scoși de pe piață de către tradiționala Dacie.

Dar, lasă, că vine el, Renault!

Și vom auzi și de bine.

România, pentru americanii de pe stradă, înseamnă Rusia

America este o altă lume

Este adevărat că ȋansa de a trece Atlanticul, cu o escală la Amsterdam, nu o are toată lumea. Majoritatea celor care au prins un astfel de noroc se întorc acasă cu aere ce devin insuportabile, pe bună dreptate, pentru mulți dintre noi. Unii rămân cu gura căscată, plini de uimire la auzirea poveștilor celor care, odată ajunși pe pământul țării tuturor posibilităților, au impresia că sunt deja cei mai tari, cei mai mari și cei mai deosebiți. Este adevărat că o astfel de experiență te mai descurie la cap, te mai luminează și poți beneficia din plin, atât tu, cât și cei cu care vii în contact, în condițiile în care reușești să rămâi lucid, atât pe parcursul călătoriei, cât și la întoarcere.

America este o altă lume. Perfect adevărat. Ceea ce vedeți la TV nu este trucat. Unele aspecte reflectate în filmele vechi sunt însă complet depășite. America a făcut pași înainte. N-am observat vreun domeniu în care să fi dat înapoi. După cum observați deja, nu mi-am propus să vă ofer nici un jurnal strict de călătorie și nici vreun comentariu gazetăresc al „Misiunii Prefecturii Argeș”, prin care mai mulți oficiali și oameni de afaceri au avut ȋansa de a vedea America.

Fumatul interzis

Spuneam că America merge înainte. Cel mai bine am înțeles acest lucru de la ghidul, care ne-a însoțit într-un tur al orașului New York. În cartierul miliardarilor, pudismul este la modă și Madonna, cu toate miliardele ei, nu a reușit să prindă un spațiu, fiind refuzată categoric prin protestele hotărâte ale locatarilor miliardari băștinași. În New York, prostituția este interzisă prin lege. Fumatul este interzis practic peste tot. Nu ai voie să fumezi în nici un caz la serviciu. Este interzis fumatul în restaurante și chiar în hoteluri.

Fumătorii sunt văzuți ca niște rău famași. Dacă un american este văzut fumând pe stradă de către un coleg de serviciu, a cam ferfelit-o, iar dacă mai află și ȋeful sau patronul chestia asta, are toate ȋansele să-și piardă și slujba. Fumatul este o mare rușine. În țara unde se produc cele mai multe țigări din lume s-a interzis fumatul! Asta-i realitatea. La noi, dacă interzici fumatul într-un birou la serviciu, ai toate ȋansele să fii făcut comunist.

Steagul se dă pe bani

Un alt aspect interesant îl reprezintă faptul că, nu există o stradă în America, unde să nu fie arborat măcar un steag american. Am colindat prin mai multe librării și standuri cu casete audio și am dat peste o mulțime de broșuri și casete cu cântece patriotice! Americanii au un cult pentru țară. Ei, fiți atenți, ei nu exportă acest cult, dar, paradoxal fac bani chiar din vânzarea steagurilor americane. Cel mai mic steguleț costă doi dolari. Destul de scump, dacă stai și te gândești că un litru de benzină costă în jur de 20 de cenți ! Da, nu este greșală de tipar, la americani litrul de benzină este în jur de 2.000 de lei.

Apropo de prețuri, există multe °ocuri prin care trece un român ajuns pentru prima dată aici. Mâncarea costă cam cât la noi, cu mici excepții, în care costurile să nu credeți că sunt mai mari decât la noi. Sunt mai mici! Pâinea este într-adevăr puțin mai scumpă, mai ales pâinea neagră după care se omoară americanii pentru că au aflat că este cea mai sănătoasă °i că le poate scădea colesterolul.

Numai în cafea nu se pune gheață

Americanii nu consumă zahăr, ci zaharină. Sunt gra°i °i, în general, par prost îmbrăcați, în comparație cu europenii. Au gusturile lor ciudate. Mănâncă numai la restaurant sau pe stradă. Nu °tiu ce este aia ciorbă °i nu prea °tiu nici ce este aia mâncare caldă. Sandvi°urile tip McDonald's sunt cele mai mâncate.

Se bea în general cafea decofeinizată °i foarte multă, fiind preparată mult mai puțin concentrat decât la noi. Cafeaua mică la americani este cât cafeaua dublă la noi. Dar, cum v-am spus, mult mai slabă. Sucurile °i cafeaua se beau numai în pahare de unică folosință, cu paiul. Fiecare american are la bordul ma°inii sale un suport pentru paharul cu cafea sau suc, din care bea într-una.

În afară de cafea, practic totul se bea cu gheață. Fie iarnă, fie vară, americanii consumă gheață în acela°i ritm. Învărtirea gheții în paharul de Pepsi sau Cola reprezintă pentru un american un obicei ce aduce cu cel al pinerii pigării în mână de către un fumător. Dar americanii nu prea beau Pepsi sau Cola. Ei beau numai sucuri naturale. Pepsi °i Cola sunt consumate de ceilalți „americani“, cum ar fi chinezi, indieni, arabi, negrii sau români, care încă nu au ajuns la standardul de viață al americanului bă°tina°.

Unii negri muncesc, alții fură

Apropo de americanii adevărați, pe a°tia, de fapt nici nu-i prea vezi pe stradă. Pe stradă circulă negrii °i emigranții. În magazine lucrează negrii, indienii, chinezii sau oricare alții decât americanii neao°i. Străzile sunt măturate tot de negri °i tot negrii sunt cei care fură sau care tâlhăresc la drumul mare. Orice american care se respectă, are un pistol în casă!

Politia nu prea se vede, dar apare de unde nu te a°tepți, chiar când trebuie. Dacă o chemi, politia vine imediat, dar este greu de crezut că după ce ai fost victima unui furt de exemplu, vei mai putea recupera ceva cu ajutorul poliției. În America, se pune accent în acest domeniu în măsurile profilactice. Exemplul cel mai bun este faptul că fiecare american are câte un pistol. Un alt exemplu l-ar constitui faptul că, americanii nu mai ies pe stradă după ora 19,00.

Fără claxon

De fapt americanii - americani nici nu prea circulă pe stradă. Ei merg numai cu ma°ina. În America nici nu prea există trotuare. Americanul trage ma°ina pe dreapta °i intră direct în magazin sau restaurant, dacă are nevoie.

Circulația este extrem de aglomerată, dar foarte bine direcționată °i în acest mod, cel mai prost °ofer se poate descurca oriunde, cu condiția să aibă o hartă la îndemână. De fapt fiecare american are o hartă pe bord. Se circulă extrem de elegant. Nu am auzit nici măcar un claxon, pe unde am trecut. Calmitatea este o caracteristică tipică °oferilor americani. Sunt foarte relaxați toți, fie că sunt la volan, fie că nu.

Zâmbete...

Americanii zâmbesc mereu și sunt foarte agreabili, iar în dialoguri sunt plini de diplomație. Dacă nu ești pregătit pentru tipul de conversație al americanului, ai toate șansele să te înțeli amarnic, plecând cu impresia că totul s-a rezolvat, că ai fost înțeles perfect și urmează să primești tot ce ai cerut. Complet fals. Dacă te-a prins că ești năserios, americanul îți zâmbește, dar a doua oară nu-l mai întâlnești. Americanul muncește pe rupte și nu poate înțelege nemunca. Mai mult decât atât, americanii sunt profesioniști desăvârșiți în tot ce întreprind.

„Loteria vizelor”

Există într-adevăr multe locuri de muncă libere. Acestea se ocupă foarte greu pentru că pretențiile sunt foarte mari. Cel mai bine cotați la capitolul muncii sunt asiaticii, care, pe lângă o condiție fizică deosebită, stăpânesc și un profesionalism desăvârșit. Sunt foarte bine pregătiți. Cele mai multe locuri de muncă se găsesc în domeniul informaticii. „Loteria vizelor” binecunoscută în România, ca de altfel în majoritatea țărilor în Europa, nu reprezintă altceva decât o sortare a unei forțe de muncă, cu prioritate pentru domeniul informaticii.

De la români, facultățile de Matematică și Informatică sunt recunoscute aproape pe loc. Dar alte facultăți nu mai sunt recunoscute. Poate medicina, dar cu condiția să iei școala de la capăt.

Am cunoscut doi piteșteni ajunși în America. Și unul și altul locuiesc în Washington. Despre aceștia vom reveni într-un alt număr de ziar. Nici unul nu o duce strălucit, dar nici rău.

Există mari avantaje să muncești în America, dar există și dezavantaje. Depinde foarte mult de temperamentul fiecărui om,

de posibilitățile sale, de acomodare la o altă viață, parcă de pe altă lume. Mă opresc aici pentru această săptămână, urmând ca în numerele viitoare să mă refer și la alte aspecte recepționate de mine, precum și la detalii interesante cu privire la modul în care sunt văzuți românii.

România - percepții contradictorii

Vă pot spune de pe acum că România pentru americanii de pe stradă înseamnă Rusia! Și vă mai spun că un important consilier al unui congressman american, întrebat fiind: „Care este partea cea mai negativă pe care o știți despre România și care este partea cea mai pozitivă?”, mi-a răspuns: „Nu se poate spune despre România că ar avea părți negative (n.r. observați diplomația tipic americană!), iar în ceea ce privește partea pozitivă, România este o țară foarte bogată, cu resurse naturale deosebite și cu un potențial uman de excepție”. Așadar oficialii americani ne cunosc părțile bune... dar, nu cred că sunt foarte interesați să ne cunoască în detaliu. Dar despre acest aspect și multe altele, aveți răbdare, că vă voi povesti în numerele viitoare.

Notă: În 1998, noiembrie, am văzut America și am scris articolul de mai sus. Ulterior, la mai puțin de 2 ani, m-am lăsat de fumat, cu subconștientul încărcat de imaginea Americii.

Maghiarii din Ardeal °i-au dorit dintotdeauna să vină cu pa°aport la Bucure°ti

Descuierea subcon°tientului

Mi-a venit ideea să public ceea ce va urma, certând un coleg de redacție mai tânăr, căruia îi repro°am faptul că la vârsta lui ar trebui dă dea dovadă de mai multă maturitate. „Când aveam anii tăi, conduceam o grupă de salariați de 41 de oameni, din care doar unul era român! Ceilalți erau secui!” I-am spus tânărului cu pricina. Nu °tiu exact ce a înțeles colegul meu, dar instantaneu mi s-au aprins ni°te beculuțe în cutia memoriei, aceea din care se încarcă subcon°tientul. În anii '80, prin repartizie guvernamentală, ocupam un loc de muncă în inima secuimii, la Miercurea Ciuc. Se construia mult în acei ani. Ceau°escu făcea fabrici °i uzine pe bandă. Locurile noi de muncă erau ocupate mai ales de moldoveni, pntru că în zona lor nu prea se făceau investiții.

Ungurii nu suportă °efi români

A°adar, ajuns la Miercurea Ciuc, am avut surpriza să constat că viața era foarte frumoasă, dar mă simțeam ca într-o țară străină. Însă nu eram turist ci un cetățean român, care în țara lui avea un loc de muncă. Foarte repede, fiind °i criză de speciali°ti

în uzina respectivă, am fost promovat într-o funcție în care aveam după cum spuneam 41 de oameni în subordine. În jurul meu, toți vorbeau ungure°te. Chiar °i cererile de învoire erau scrise în ungure°te.

Să te înțelegi cu un astfel de colectiv, părea o aventură cu final tragic. °i totu°i, după o perioadă de acomodare, în jurul meu se vorbea române°te, iar cererile au început să fie formulate în limba română. Acest lucru nu a fost posibil decât printr-o apropiere de ei, care a presupus multe dovezi de prietenie. Îi puteai câtiga numai dacă erai foarte sociabil. Cu toate acestea, secuii nu se puteau împăca niciodată cu gândul că le poate fi °ef un român. Uneori poate constitui o excepție cel care are o soție unguroaică.

Trebuia să îi ascultăm bârfeau românii. Ei erau cei mai buni, cei mai harnici, cei mai de°tepți. Eu reprezntam, chipurile, pentru ei , o excepție.

Exil în țara ta !

Înainte de instalarea mea la Miercurea Ciuc, făceam naveta săptămânal Pite°ti - Bucure°ti pe celebra cursă 1005. Un tren nenorocit în care nu puteai să respiri de naveti°tii de la Titu. Nu-i suportam. Duhneau a țuică °i jucau °eptic pe bănci dinainte rupte. La prima revenire de la Miercurea Ciuc la Pite°ti, după ce trecuseră vreo două luni de zile, am călătorit cu acela°i tren din Bucure°ti, care se mai numea °i trenul pâinii (Comuni°tii °tiu de ce !). Îmi venea să-i pup pe toți călătorii. Ția nesuferiți. Erau români de-ai mei. Vorbeau române°te.

Parcă evadasem dintr-un exil. Am povestit tuturor prietenilor pe care i-am întâlnit ce înseamnă să trăiești sentimentul că nu ești în țara ta, pe pământ românesc. °i, atenție, era pe vremea

lui Ceaușescu, atunci când dictatura crease ceva teamă în rândul minorităților maghiare.

Nu Țtiu câți dintre argeșeni mi-au perceput sentimentele. Cred că nici unul. Chiar le spuneam prietenilor: "Băi, dacă vrei să te lecuiești să nu-ți mai treacă prin cap să fugi din țară, mergi să lucrezi vreo două luni la Miercurea Ciuc, între secui, Ți ai să vezi ce înseamnă să nu fii în țara ta!"

„Aregeșean împușcat !”

Experiența Miercurea Ciuc a continuat trei ani de zile, perioadă de căliri cu trăiri de tot felul. Prietenii secui sau maghiari îmi spuneau că cea mai mare dorință a lor este să vină pe la mine în Argeș, în vizită, cu pașaport ...

Totul a culminat cu o replică pe care am primit-o de la un maestru cu care în final am rămas, culmea, totuși prieten. Subconștientul lui a răbufnit Ți la o ceartă banală mi-a zis: "Ești argeșean împușcat, ca toți românii!"

A doua zi mi-am făcut o delegație la Pitești Ți cu sprijinul unui director din fosta IAP am obținut un transfer în interesul serviciului la „argeșenii mei împușcați”. Într-o lună de zile, mi-am făcut lichidarea. Am renunțat la tot. Inclusiv la apartamentul repartizat de Comitetul de Partid. Apropo! Ți la Țedințele de partid, tot ungurește se vorbea, dar nu se supărau când părăseai sala în semn de protest).

Notă: Am prezentat fața rea a lucrurilor, dar există Ți una bună. Secuii sunt prieteni, foarte gospodari Ți ambicioși.

Nu Țtim să ne întrebăm Biserica Neamului!

PF Teoctist a declarat, pe marginea subiectului ce ține de reînființarea Mitropoliei Argeșului, că punerea în practică a acestei cereri a ortodocșilor argeșeni nu este posibilă. PF Teoctist motivează prin faptul că fostul Scaun Mitropolitan a fost mutat la București, acolo unde Prea Fericirea Sa îmbracă Ți haina de Mitropolit al Munteniei. Printr-o logică la prima mână, PF Teoctist arată că în aceste condiții ar trebui să-Ți mute sediul de la București la Curtea de Argeș prin reînființarea Mitropoliei Argeșului. Corect. Numai că, în mod cu adevărat logic, nu se cere reînființarea Mitropoliei Argeșului ci înființarea Mitropoliei Argeșului, pe baza tradiției Ți a condițiilor existente azi. Or, după datele care sunt la vederea oricărui om de bine, condițiile sunt îndeplinite pe deplin. Două Seminarii, o Facultate de Teologie cu 700 de studenți, mănăstiri, biserici, ș.a.m.d., toate acestea reprezintă un atu de luat în seamă pentru ridicarea în rang a Episcopiei Argeșului Ți Muscelului. Dar PF Teoctist are altă gândire Ți altă logică.

Acum înțelegem de ce PS Calinic nu a îndrăznit niciodată să-i ceară Patriarhului să întemeieze Mitropolie la Curtea de Argeș. Înțelegem, dar nu prea putem fi de acord cu această stare. Pe fondul unei avalanșe a cultelor religioase de orice soi, mai puțin creștin - ortodoxe, Biserica Neamului se abține de la ridicarea în rang a propriilor sale valori. Grecii, cu un număr de ortodocși care reprezintă mai puțin de jumătate decât cel al

Bisericii Românești, își permit organizarea pe Mitropolii, cât cuprinde, iar noi românii ne cramponăm ca numărul Scaunelor Mitropolitane să nu cumva să se înmulțească prea mult, pe scheme logice, de noi inventate!

Nu ne mai miră mai nimic. Nici faptul că Biserica Ortodoxă pierde teren în fața „P”-urilor culte religioase. Nici faptul că Biserica Catolică este mult mai bine așezată pe structuri organizatorice deosebite. Nici faptul că preoții ortodocși sunt huliți cu mare ușurință prin mass-media, prestigiul lor diluându-se în mod alarmant.

Ne miră totuși ceva. Cum de reușește PS Calinic să administreze cu strălucire această Episcopie, în altarul căreia enoriașii și fețele bisericești se simt ca într-o Mitropolie?

Ministrul român - de la Culte - botezat în Eparhia Argeșului și Muscelului

Mă opresc asupra unui eveniment pe care îl consider istoric pentru județul nostru. Ministerul Cultelor are, începând cu săptămâna trecută, în fruntea sa, un argeșean. Indiferent pe culoarul cărui partid ajunge cineva să ocupe un astfel de fotoliu, dacă este argeșean, atunci nu poate fi decât o mândrie pentru concetățenii acestui județ. În cazul domnului Nicolae Brânzea care, fiind de formație preot, ocupă în premieră absolută, ca argeșean, primul loc la Culte, pe postul de ministru secretar de stat, evenimentul este de-a dreptul fantastic. Pentru că preotul Nicolae Brânzea, slujește în cadrul Episcopiei Argeșului și Muscelului. Aici, unde dăinuiește, în Cetatea Argeșului, întâiul scaun mitropolitan al Pării Românești. Nu este o minune această

numire de ultimă oră, a Guvernului României. Este o lucrare Dumnezeiască. Așa îmi place să cred și sper din toată inima să fie așa. Biserica Ortodoxă Română, cult național al românilor de pretutindeni, reprezintă esența neamului nostru.

Responsabilitatea ministrului pus în fruntea Cultelor, azi, într-o Românie în care își vâra interesele fel și fel de neromâni, sub masca mult trâmbișatei europenizări, este covârșitoare. Nicolae Brânzea este, însă, botezat în sfânta grădină din Cetatea întâiului scaun mitropolitan. Așa este sortit să fie român.

Umilința la care sunt supuși medicii și cadrele medicale

„Nu vreau să încurc lucrurile. Doresc să vin la spital doar în calitate de rudă a unui pacient și nu în calitate de ziarist”. Așa i-am spus unui medic chirurg de la Spitalul Județean, înainte de a-l cunoaște personal. „Ba să le încurci, domnule, că e mai bine așa!”, mi-a replicat medicul de la celălalt capăt al firului. A doua zi am intrat în Spitalul Județean. Așa pentru că nu a avut nimic de operat în acea zi, medicul și-a permis să stea la taclale cu mine. „Poți să dai la ziar tot ce-ți spun, dar să nu-mi dai numele că nu-mi place reclama”, mi-a zis omul în halat alb. De zis, mi-a zis el multe, dar cert este că am avut ocazia să mă lămuresc personal de umilința la care este supusă, în general, toată rețeaua de asistență medicală din România.

Ce fel de om trebuie să fie medicul?

Aflat în cabinetul medicilor de la Secția chirurgie (et. IV), am avut ocazia să asist la o discuție pe teme strict profesionale

între medicul la care am făcut referire și un altul care părea să fie de la Secția interne. Cei doi slujitori ai lui Hipocrate comentau starea unei paciente foarte bolnavă (nevasta unui om de la Salvare). Ei bine, numai să fi auzit despre sânge și viață sau moarte și ți se poate face rău. Mie unuia chiar mi s-a făcut. Chirurgul cu care eram prins în dialog încerca să mă scoată din starea care mă cuprinsese repetându-mi obsedant întrebarea: „Ce înțelegemți dumneavoastră prin reformă medicală?” Așadar, mie și probabil că și altora li se poate face rău doar la auzul unor discuții pe marginea sănătății unui om pe care nici măcar nu-l cunoști. Dar medicul, cel care ține de multe ori viața unui semen în mâinile sale, ce fel de om trebuie să fie? Un om ca toți oamenii, ar putea răspunde cineva. De acord, însă acest om practică o meserie aparte, pentru care și-a investit ani buni de coală și care nu-și poate permite să facă nici o diferențiere între oameni. Chirurgul apreciază la fel și un țigan și un român și un ungur și un PDSR-ist și un țăranist.

Trebuie lucrat la reforma mentalității

Și acum să încerc să răspund la întrebarea chirurgului, referitoare la reforma medicală. Înaintea oricărei reforme, mai întâi trebuie rezolvată reforma economică. Nu poți să te apuci de o reformă medicală radicală pe un fond de sărăcie lucie. Totodată, ei cred că ne-ar trebui o reformă a mentalității. Dar asta nu pică nici din cer și nu se rezolvă nici prin legi, decrete, hotărâri. E nevoie de mult timp pentru a șterge sechelele post-operatorii-decembriste. Și pentru că am adus vorba de mentalitate, nici medicii nu sunt scutiți de o reformă la acest capitol.

Există încă medici care oferă rețete cu medicamente de prisos,

foarte costisitoare, doar de dragul de a arăta pacientului câtă grijă îi acordă. Îți acordă această grijă cu exces de zel, păgubind de două ori. O dată statul, care suportă cheltuieli inutile și altă dată chiar pacientul, care se simte și mai obligat...

Salariile de mizerie și primitivismul în care ne scăldăm

Ehee, iată că veni vorba despre cel mai fierbinte subiect. S-o luăm cu urelul și cu începutul. Pe vremea lui Ceaușescu, medicii, intelectuali de vârf, erau puși într-o stare de umilință permanentă. Salariile de mizerie nu le-au permis niciodată un adevărat grad de libertate în viața socială. Ei depindeau de ciubucuri. Și pentru că trebuiau să primească ceva, nu își puteau permite să ceară! Primeau bani chiar și de la activiștii de partid. Păi puteau să mai sufle ceva? Bun, acest sistem era bine gândit de regimul comunist, dar acum avem alt regim. Nu alimentar, ci politic! S-a schimbat ceva? Nu-i întrebați de medici. Priviți-i doar, încercați să-i cunoașteți, mergeți într-un spital și veți trăi clipe cutremurătoare. Nu se poate, nu este admisibil ca diferența dintre salariul unui medic, fie el salariat de bugetar, și al unui muncitor de la o întreprindere, fie ea chiar privată, să fie atât de strigătoare la cer! Hai să vă dau un exemplu, oameni buni. Un medic are salariul între 600 de mii și un milion. Dacă mai face și ceva gardă ajunge, în cazul în care are și o vechime de peste 20 de ani, la un salariu de cca 1,2- 1,5 milioane de lei. O umilință mai mare nici că se poate! Vorba chirurgului pe care l-am cunoscut: „Stau la parterul unui bloc și am o mașină nenorocită, veche, după 20 de ani de muncă, dar cunosc pe unul care e muncitor la Renel și învârt banii cu furca, pentru că el mai are timp să mai facă și bișniță cu câte o Dacie.”

De ce trebuie să stea medicul la mâna pacientului, pentru a-^oi completa veniturile? Asta nu înseamnă primitivism? Oare noi, românii suntem chiar condamnați la pieire sau stăm cu mâinile în sân consolăți de prezicerile lui Nostradamus potrivit cărora o să vină ^oi vremea noastră după anul 2.000? Până când vom mai suporta o astfel de umilință?

Asistentele de la Reanimare sunt plătite în batjocură

Spitalul Județean are ^oi o secție post- operatorie, numită „Reanimare”. Aici bolnavii se zbat practic între viață ^oi moarte, asistența medicală fiind strict obligatorie. Am intrat în această secție, în care, pentru cei slabi de inimă nu e prea recomandabil să intre ca vizitatori. Tuburile cu oxigen ^oi transfuziile sunt cele care sprijină viața bolnavilor de aici.

A scris cineva vreodată despre ce înseamnă să fii ^oi asistentă medicală la reanimare? Noi, ziariști, uneori păcătuim, fiind furați numai de senzațional sau de „sarea ^oi piperul” din cotidian, de dragul ^otirilor comerciale. Am cunoscut o asistentă despre care, poate, alt ziarist ar fi reținut doar că are niște picioare de pe care bronzul dă să se cojească ^oi că ^oi le ține descoperite ca să întărească medicul de gardă. Dar lângă această asistentă poate muri oricând un bolnav. Ea veghează la capul muribunzilor. Stă de serviciu, fie ziua, fie noaptea, după cum îi vine rândul în tură ^oi ascultă vaietele celor proaspăt ieșiți de sub anestezie.

Despre o altă asistentă, cu un păr proaspăt coafat ^oi vopsit într-o nuanță naturală, poate că un ziarist ar fi tentat să rețină doar atât. Sau poate ar mai adăuga faptul că este foarte exigentă.

Dar femeia în alb la care eu fac referire ^oi pe care am întâlnit-o într-un schimb de noapte, are 27 de ani de experiență pe acest post. De câte ori vi s-a întâmplat ca soția sau soțul să

vomite ^oi să fie nevoie să-i aduceți un lighean la pat? Poate unora nu, poate altora da. Asistenta de care vorbeam, ca de altfel toate cele de la reanimare, fac acest lucru ca sarcină de serviciu ^oi asta e un mizilic. Nu cred că este cazul să mai amintesc salariul acestor femei. Este oricum jenant.

„Doinița” ^oi mășcările din gura unui bolnav de alcool

^oi pentru că am vorbit de Secția Reanimare, să vă relatez un caz tragi-comic. Tragedia cazului vine să completeze tabloul descris mai sus, conturând responsabilitatea medicilor ^oi a cadrelor medicale în general. La Spitalul Județean, în Secția Reanimare se află de mai multe zile un individ care a ajuns aici în comă alcoolică. Tipul este bineînțeles legat de pat, dar strigătele lui sunt aproape insuportabile. Numai mășcările îi ies din gură. El o cheamă mereu pe Doinița ^oi o bește în cuvinte greu de reprodus. Cine o fi Doinița? Probabil nevasta sa care refuză să vină să-l ia acasă, pentru că e sătulă de beiv. Dar medicii îl pot da afară? Asistentele îl pot lăsa să moară? Nu, bineînțeles. Asta-i soarta medicilor, pe care noi ne pripim de cele mai multe ori să-i judecăm pe nedrept. Desigur, vorba cu „pădurea ^oi uscăturile” e valabilă ^oi în acest caz.

Iubiți-i, oameni buni, pe medici!

Ei nu au nevoie neapărat de banii noștri, cât au nevoie de un pic de respect.

Cabinetul de pediatrie din cadrul Centrului de Diagnosticare și Tratament din Pitești dovedește că omul sfințește locul

Indolența care a cuprins mai toate ministerele a devenit ceva banal. Ministerul Sănătății nu face excepție de la această stare generală de haos, în care cu greu mai găsești ceva de lăudat.

Așadar, orice fenomen care se abate de la obișnuitul cotidian, e normal să ne atragă atenția și să-l mediatizăm. Cam asta ne-am propus în ceea ce privește asistența medicală în Argeș. Ne-am făcut un obicei, cu care ne fălim, de a încerca să sprijinim orice fapt pozitiv întâlnit pe tărâmul slujitorilor lui Hipocrate.

*„Voința este a celor puternici,
dorința a celor slabi” (VI. Desnica)*

**Igienă perfectă și ambianță
de pinută occidentală**

Săptămâna trecut am dat o raită prin Centrul de Diagnosticare și Tratament din municipiul Pitești. Am pășit la întâmplare, până în dreptul unui cabinet pe care scrie, Pediatrie.

Mare și plăcută ne-a fost surpriza de a întâlni o asistentă foarte amabilă care ne-a ajutat să cunoaștem și medicul de serviciu, care, spre norocul nostru tocmai terminase o consultație și i-am putut răpi câteva minute pentru un scurt dialog pe teme de asistență medicală.

Doamna doctor Silvia Cristiana Smarandache, medic primar pediatru, a avut, ce-i drept, un moment de ezitare, încercând să ne explice că nu este abilitată să dea relații presei despre activitatea Centrului de Diagnostic și Tratament - Pitești. I-am explicat că suntem impresionați de modul în care este întreținut și amenajat cabinetul medical în care ne aflăm și că ne interesează doar câteva vorbe despre activitatea domniei sale, în calitate de medic pediatru. În acest fel, am putut afla că, nu întâmplător, acest cabinet medical, care, atenție, nu este particular, arată ca un cabinet dintr-o clinică occidentală. Igienizare perfectă, ambianță deosebită, specifică unui loc unde sunt consultați copii. Spuneam mai înainte că „nu întâmplător”. Acest lucru se datorează faptului că omul sfințește locul.

Activitatea de prevenire a îmbolnăvirii reprezintă marele secret al sănătății

Silvia Cristiana Smarandache este medic inspector cu probleme de asistență mamă - copil - adolescent în cadrul Direcției Sanitare Argeș. Așadar, o femeie medic cu responsabilități imense, dar și cu capacitatea de a se achita de aceste responsabilități. Nefăcând parte din nici un partid, doamna doctor Smarandache este totuși și membră a Direcției Protecției Copiilor, din cadrul Consiliului Județean Argeș.

„Întreprindem măsuri de creștere a calității actului medical prin activitatea de îndrumare și control a colegilor ce asigură asistența de urgență”, ne-a declarat doamna doctor Silvia Cristina Smarandache, în calitate sa de inspector al Direcției Sanitare Argeș. „Populația trebuie să capete încredere în medici. Odată cu introducerea asigurărilor de sănătate se așteaptă un plus de conștientizare a oamenilor față de actul medical”, spune medicul primar Silvia Cristiana Smarandache, adăugând, cu privire la activitatea de preventiv și curativ a medicilor: „Sănătatea adevărată a copiilor se realizează printr-o activitate permanentă de prevenire. Părinții trebuie să țină permanent legătura cu medicul. Tratamentul este ultima fază, care printr-o profilaxie corectă, poate fi evitată”.

Ziaristul Ion Hera s-a orientat, totuși, bine! și a reușit.

Ion Hera, din Bălilești, este unul dintre puținii absolvenți ai Facultății de Jurnalistică din județul Argeș. Ziarist cu diplomă, Ion Hera a demisionat cu demnitate din funcția de vicelider al Sindicatului de la Automobile Dacia, odată cu evenimentele din 1989, surprinzând pe mulți dintre cei care nu l-au cunoscut cu modestia sa. Ambiția și tenacitatea nativă l-au împins în sectorul privat aducând la Bălilești tehnologie germană de ultimă oră, cu care realizează produse de carmangerie de cea mai înaltă calitate. „Nu pot uita niciodată Uzina unde am crescut și m-am format”, ne-a declarat Ion Hera, care speră să-și facă timp odată și odată să intre și în altarul jurnalisticii, pentru care are calificare.

Familia Brănescu are rădăcini pe culoarul Rucăr - Bran!

Obișnuim să vorbim despre evenimente mondene, acestea făcând deliciul cititorilor, mereu curioși să afle cât mai multe amănunte despre cei care își permit frecventarea reuniunilor înaltei societăți.

În vremurile noastre, bunul simț, neafectarea opulenței în mod strident, modestia sunt câteva chestiuni foarte rare. Normalitatea este greu de identificat pentru unii. Paradoxul, trist, dar adevărat, este acela că, atunci când ți-e dat să trăiești starea de normalitate, te minunezi și notezi evenimentul la care ai luat parte, încercând să-l faci public spre atenția tuturor, cu bucuria de a fi redescoperit NORMALITATEA. Un eveniment ca acela al unei cununii religioase poate fi considerat banal, dar nu și atunci când, apropo de evenimente mondene, cel care face oficiile de naș este o persoană marcantă a comunității respective. Cine nu a auzit de omul de afaceri Puiu Brănescu, zis John, în județul Argeș. John a construit biserici și a modelat caractere, făcând uneori, o pasiune din a împărtăși tuturor celor cu care intră în contact învățături alese. Cu o personalitate puternică și, bineînțeles, printr-un spirit managerial deosebit, John s-a impus în lumea afacerilor din Pitești câștătându-și pe lângă binemeritații prieteni și destui dușmani, pe măsura obiceiurilor argeșene. După acest articol, numărul dușmanilor săi va crește. Căci vreau să vă spun, oameni buni, că am participat la o nuntă, în această lună de toamnă, bucurându-mă să trăiesc starea de normalitate. John, John junior și distinsa doamnă Geluța, adică familia Puiu Brănescu, a născut o altă familie Brănescu. Mezinul Remus

Brănescu Ți-a unit destinul cu mireasa Cristina. E de prisos să vă mai spunem că obiceiul cu furatul miresii nu poate fi luat în calcul pentru un Brănescu (n.n. - tâmpit obicei!). „Dacă o fură, luăm alta”, declara na^oul, mai în glumă, mai în serios. A^oadar, cel de-al optulea frate din marea familie a Brăne^otilor s-a căsătorit. Opt frați! Ce ziceți? Adevărați BRĂNE^aTI sunt cei doi părinți, Cornelia Ți Nicolae, făcători de viață, cu rădăcini de români adevărați ai culoarului Rucăr -Bran. Ca doi stejari, ve^onic tineri, Cornelia Ți Nicolae Brănescu, socrii mari la evenimentul despre care v-am povestit, mi-au adus aminte de starea de normalitate. La mulți ani! Casă de piatră tinerilor căsătoriți! Ți s-auzim numai de normalitate...

P.S. După ce a oficiat cununia religioasă a celor doi tineri, Prea Cuviosul Stareș IOASAF de la Cotmeana a participat Ți la masa festivă. M-am apropiat de înalta față bisericească Ți i-am spus: „Frumoasă onoare faceți acestei mese de nuntă, prin prezența dumneavoastră!” Mi-a răspuns sec: „BRĂNE^aTII MERITĂ DIN PLIN ACEASTĂ ONOARE!”

Românii se roagă cu prioritate pentru pâine

Biserica Națională, prin înaltele fețe bisericești, face periodic îndemnuri de rugăciuni către populație. Seceta, acest fenomen cumplit, cu trimitere directă la foamete, trezește mereu teama. „Dă-ne nouă azi pâinea cea de toate zilele”, ne-a învățat Mântuitorul să ne rugăm către Tatăl nostru. Ți cine zice „Tatăl nostru” se roagă nu numai pentru pâine. Se roagă Ți pentru a fi ferit de ispite Ți pentru a fi apărat de cel viclean. Se roagă pentru împlinirea lucrării Domnului.

Românii se roagă cu prioritate pentru pâine. La urma urmei, pe Ceaușescu l-am omorât exact pentru acest lucru. Ți execuția s-a petrecut într-o zi de Crăciun, adică atunci când obișnuim să ne ghiftuim la maxim. Pentru că semnificația sărbătorilor religioase la români este legată cu prioritate de mâncare.

Bineînțeles că trebuie să mâncăm pentru a trăi Ți pentru aceasta trebuie să ne rugăm. Să ne rugăm să plouă. Să ne rugăm să fim feriți de secetă. Dar dacă uităm să ne rugăm să avem chef de muncă sau dacă nu ne rugăm să putem renunța la minciuni Ți nu ne rugăm să ne putem iubi aproapele Ți nu ne rugăm să putem ierta greșelile greșitorilor noștri, nu cred că putem să ne apropiem prea mult de Dumnezeu.

Periodic, mi-ar plăcea să pot publica îndemnuri la rugăciuni din partea Bisericii Naționale. Să fim îndemnați să ne rugăm să ne lumineze Dumnezeu mintea Ți să votăm pe cine trebuie. De exemplu.

Dumnezeu ne iubește, desigur, dar dacă noi nu-i răspundem tot cu dragoste, în mod constant, nu cred că putem rezolva problema secetei cu o rugăciune pe tematică dată.

Respect însă orice îndemn la rugăciune, cu atât mai mult cu cât acesta vine din partea unei înalte fețe bisericești.

Eu nu am căderea să fac îndemnuri la rugăciuni, ci doar să le execut.

Iulie 2003, Pitești

Musceleni de-ai mei de la "Numărul unu" Costică Ivan, Dan Iosifescu...

De anii de facultate ne leagă multe năzdrăvăanii și prietenii făcute sunt trainice, pentru că sunt făcute la tinerețe. Dar liceul e cel mai cel, ca perioadă a prieteniiilor. Anii de liceu ne prind în toiul adolescenței, vârstă la care totul se prinde cel mai bine, inclusiv prieteniiile. Mai rar, chiar foarte rar, se păstrează o prietenie din clasele primare sau gimnaziale. Ce vorbesc eu de prietenie de pe băncile gimnaziului când abia că ne mai aducem aminte de numele colegilor d-apăi de cum arată! Pe mulți nici nu-i mai recunoști. Dirigintele meu, veșnicul tânăr și armant Costică Ilinescu ne spunea pe-a cincea, dacă nu mă înșel: „Mă, să țin minte de la mine, peste vreo douăzeci, treizeci de ani nu o să vă mai puteți recunoaște unul cu altul cu ușurință. Vă spun un secret totuși. Fizionomia se schimbă, dar privirea niciodată. După ochi vă veți putea recunoaște”. Avea perfectă dreptate profesorul Ilinescu. Aplic frecvent metoda domniei sale și atunci când am vreun dubiu asupra vreunei persoane față de idenditatea sa, o privesc atent în ochi, sau mai bine zis îi urmăresc privirea. Nu dă greș niciodată această metodă.

Dar altceva vrea eu să subliniez. Am avut o copilărie foarte fericită la Câmpulung Muscel, cu Râul Târgului în spatele casei, Grădina Merci peste drum, Parcul ătefănescu în spatele Grădinei și Dealul Flămânda foarte aproape, cu livezi cu tot, inclusiv cu celebrul izvor de „apă de pucioasă”, adică apă minerală sulfuroasă excelentă. Nu știu dacă mai există azi. De Câmpulung sunt legat ombilical. Aerul, soarele, apa, totul este altfel la Câmpulung. O să rădă unii, dar și cimitirul este special la

Câmpulung Muscel- loc remarcat de Nichita Stănescu în Respirări-motiv de mare satisfacție pentru mine.

Dar cei mai speciali sunt totuși oameni! Eu iubesc de mor muscelenii mei, cu toată răutatea lor proverbială. Pentru că nu este vorba de o răutate în sensul strict al cuvântului ci este vorba de tăria, de forța cu care muscelenii atacă hăpăturile vieții, răzbind uneori numai după confruntări inerente cu vremurile, care uneori sunt însoțite, uneori sunt tulburi. Muscelenii sunt însă foarte drepti. Iubesc adevărul și poate că acesta este motivul pentru care ei despart firul și în așe dacă trebuie să afle despre o poveste sau alta adevărul.

M-am luat cu vorba și m-am depărtat de subiectul pe care îl vizez cu prioritate. Prețuiesc muscelenii și mi-e tare dor de anii de coală primară petrecuți la Câmpulung. Acolo, la Numărul unu, cu Moș Diaconu, doamna Klein, doamna Bulacu, doamna ăerb, domnul Oancea, doamna Mărcușanu, sau domnul Bratu, s-au format sute și sute de oameni. Unii dintre cei pomeniți mai sus nu mai sunt în viață, dar sunt veșnic prezenți în memoria mea.

Am schimbat câteva vorbe acum un an cu doamna Preoteasa, învățătoarea mea. Atunci mi-am dat seama că, apropo de modul de recunoaștere peste ani și ani a unui coleg sau altul, există totuși o categorie de foști colegi care rămân neschimbați. Am rugat-o pe doamna Preoteasa să-și amintească de colegi din seria mea. Nu mi-a dat prea multe nume în plus față de cele pe care le aveam eu în memorie. E vorba despre cei neschimbați. Cei care pot fi recunoscuți nu numai după privire ci, mai ales după aura unei copilării muscelene.

Doctorul Năstase ăerban era un bun caricaturist și uneori mă bătea la tenis de masă dar niciodată la ah. Îl necăjesc amical, pentru că are un simț al umorului care îi permite o astfel de abordare. Vroia de mic să se facă doctor și a reușit. Cristi Dumitrescu este de asemenea specialistul care și-a dorit. Un

inginer meticulos, studios și atent la tot ce este nou. Fratele lui, Bebe Dumitrescu este la fel. Ambii, tobă de educație și plini de energii tipic muscelene. Pierdeam mult timp pe la ei acasă. Părinții, cu funcții și preocupări pe măsură, nu erau foarte prezenți în apartamentul în care toți prietenii minunaiilor frați Dumitrescu erau rugați să calce pe covoare atunci când nu se descălțau pentru că traversa (menită să protejeze covoarele) era albă și ar fi murdărit-o...lăsând semne care nu ar fi convenit părinților! Cornel Gojnea, Georgel Voicu, frații Scheau, Liana Velcea, Elena Coman, Georgeta Doană, Ionel Sima, Marcel Pârăan, Fane Simion, Ion Dinișică, Nicolae Nicolae, Camelia Aain (săraca, nu mai e!), frații gemeni Bugheanu, Ninel Pătrăcanu, Adriana Strafaloea, Marcel Iureș (și la nume și la figurat și la propriu...), Ion Iordache, Ion Popa, Adi Verde sunt doar câteva dintre numele celor cu care nu am fost doar coleg de clasă sau de coală primară ci mai ales coleg de copilărie. La ceste adaug instantaneu nume ca Radu Gădiușă, Bogdan Cârstea, Dan Iosifescu sau Costică Ivan. Ultimii doi, revăzuți și recunoscuți de mine fără să le caut privirea, onorează întreaga mea generație cu carierele lor profesionale de excepție.

Pe Costică Ivan l-am revăzut, după peste două zeci de ani pe culoarul din fața anticamerei directorului general de la Dacia. Eu aveam o funcție importantă, care mi-ar fi permis să-l ajut pe Costică Ivan să intre la domnul Constantin Stroe. N-a fost cazul! Costică Ivan era bine cunoscut. Un om de un bun simț și o modestie ieșită din comun. Asta am descoperit, din prima, la Costică Ivan, unul dintre cei mai buni ingineri și manageri din sistemul hidroenergetic românesc. „Ce faci Nae?”, m-a salutat Costică Ivan în stil muscelan. Și eu l-am recunoscut cu ușurință. Tipul acesta are ceva special. E plin de energii pozitive. Are o forță de muncă și o capacitate de decizie fantastică. A avansat, zic eu, în ritm rapid, deci normal, până la preluarea unor responsabilități fantastice în calitate de director

general la Hidrocentrale, sucursala Curtea de Argeș. Ialomița, Prahova, Doftana, Topolog, sunt păstorite energetic de Costică Ivan. Barajul Vidraru vă spune ceva? M-am oprit un pic mai mult la Costică Ivan pentru că este unul dintre vârfurile de lance ale generației mele de musceleni biruitori. Are stofă de ministru și sper să fiu un bun prezicător...

Dănuș Iosifescu a fost predestinat medicinei. Și el și Costică Ivan sunt cu un an mai mici ca mine, dar eram din aceiași generație. Doctorul de azi Dan Iosifescu nu este altceva decât o împlinire absolut normală a unei munci fantastice pe fondul unui talent de excepție. Dan Iosifescu este deja un nume în cardiologia românească, pacienții de la Spitalul Universitar București vorbind despre el ca despre un Sfânt. Și el poate fi recunoscut cu ușurință. Cu ochii închiși!

M-am umplut de bucurie amintindu-mi de toți cei pomeniți mai sus.

Noiembrie 2003, Pitești

Cel mai important om politic argeșean a avut cea mai credincioasă mamă de pe valea Mihăieștilui

Constantin Nicolescu se trage dintr-o familie cu unsprezece frați. Mama domniei sale era recunoscută pentru credința sa extraordinară. O creștin-ortodoxă deosebită, de excepție. Am avut ocazia să intru în casa bătrânească a Nicoleștilor de la Mihăiești, unde tanti Aritica, Dumnezeu s-o ierte, avea toți pereții plini de icoane. Eu nu mai văzusem așa ceva! Eram, cred, prin anul doi de liceu, adică prin anul 1973 sau 74. Fratele cel mic dintre Nicolești, Petrică, era colegul meu de clasă și mă

invitase alături de alți prieteni să mîncăm un bulz și să bem o puică la mama lui acasă. Acolo l-am cunoscut pentru prima dată și pe cel căruia familia îi spunea Costică.

Ei, Costică Nicolescu absolvise de curând Institutul Politehnic București, secția Automobile de la Pitești. A fost șef de promoție și vorbea toată lumea despăre el cu mare admirație. Era și foarte de treabă și foarte chipe.

Nu m-a mirat niciodată viteza cu care a reușit să urce treptele ierarhiei profesionale și sociale. A reușit să se impună ca șef al Stației Service Țefănești foarte de tânăr. Absolvind și Facultatea de Comerț exterior din cadrul A.S.E. București, Constantin Nicolescu își completează studiile fix pentru a ocupa ulterior postul de director comercial al Centralei Industriale de Autoturisme Colibași, unde preț de zece ani s-a ocupat de import și export pentru toate întreprinderile din reșea, inclusiv de ARO și OLTCIT, pe lângă Dacia.

A pus la punct reșeaua de service Dacia din România, constituind 60 de unități de reparații și întreținere în grupul IATSA unde a funcționat ca director general.

Constantin Nicolescu a intrat în politică prin anii 1994 când a devenit prefect al județului Argeș. În această calitate a promovat proiecte de gaze pentru 16 localități. Cu o prestanță și o personalitate de excepție a creat o imagine de prefect care cu greu va putea fi egalată vreodată de cineva.

Și-a luat doctoratul în economie și este cadru didactic la Universitatea „Constantin Brâncoveanu din Pitești” cu gradul de conferențiar.

În calitate de senator, Constantin Nicolescu s-a impus pe scena politicului românesc prin discreție, eleganță și rafinament, fiind primul om politic, care deși ocupă funcția de șef al comisiei S.I.E. a Senatului, nu a stărnit comentarii răutăcioase din partea presei interne sau străine.

Despre acest om se poate scrie o carte.. Eu nu mi-am propus decât să las câteva rânduri în această carte de consemnări, despre

cel mai important politician pe care l-a avut Argeșul de după anii 90, care încă nu și-a spus ultimul cuvânt pe eșichierul politicului românesc.

Martie, 2004 .

Câșiva confrăți din Argeș și câteva nume de manageri de soi

La închiderea acestei culegeri de consemnări gazetărești s-ar cuveni să pomenesc mai mulți confrăți de breaslă pe care îi prețuiesc. Ei fac presă în Argeș, pe un tărâm minat, și eu știu prea bine cât de greu este.

Seniorul presei argeșene este de departe maestrul Mihai Goleșcu, un ziarist extrem de talentat, dar, mai ales, cu o moralitate ce-i conferă mai mult disconfort decât confort... într-o societate de tranziție...Cu toate acestea reușește să facă din ziarul ARGEȘUL, un ziar de cursă lungă.

Cristian Vasile și Gabriel Grigore de la Jurnalul de Argeș sunt cavaleri ai presei argeșene prin ordin conferit cu acte în regulă!

Constantin Neguș este cel mai simpatic redactor șef de cotidian, dar și cel mai tare manager la Curierul zilei.

Doamna Marilena Barabă Constantin este cu adevărat doamna presei argeșene. Ea a făcut cel mai tare ziar de pe piața Argeșului. Prezidează Curierul zilei.

Ar mai fi de amintit câșiva patroni de presă cu calități manageriale și umane deosebite.

Marcel Proca, președinte la Observator, este un distins om de afaceri care muncește cot la cot cu angajații, fără a influența politica redacțională a ziarului.

Corin Boian și Cristina Diculescu sunt alți doi oameni de afaceri de mare succes care au dezvoltat cotidianul Ziarul de Azi, iar ulterior cotidianul Societatea Argeșeană. Acest cuplu generos de manageri se remarcă printr-o tenacitate și ambiție de invidiat. De asemenea, Corin Boian și Cristina Diculescu sunt două personalități încărcate de noblețe.

Mai amintesc cotidianul TOP patronat de firma PIC, o firmă de mare succes administrată cu mult talent și dăruire de către Cornel Penescu alături de fratele său.

Cornel Penescu este de o modestie ieșită din comun. Depe domnia sa se pot scrie mai multe cărți. Este și președintele Asociației Oamenilor de Afaceri din Argeș, dovedind multă putere de lucru și talent de manager modern. A.O.A. administrează și un post de televiziune local prin directorul executiv Dan Ionescu.

Ar mai fi foarte multe nume de pomenit. Lui Gheorghe Smeoreanu i-am luat un interviu, pe care l-am publicat, cu toate că el n-ar fi făcut așa ceva. Despre Paul Vișan de la Câmpulung am mai amintit. Mai e Corneliu Mercan, tot de la Câmpulung. Ai oameni de televiziune, cum ar fi Felicia ăercău și Nicolae Militaru. Ai mulți alții car nu o să mă ierte pentru că am uitat să-i pomenesc. Era să uit și pe scriitorul Marin Ionișă, care, pentru mine, pe lângă meritele de romancier este un mare ziarist. Cred că am încheiat cum se cuvine. Cu cel mai greu nume argeșean.

Inainte de bun de tipar

Sfaturi pentru viață

de Dale Ditto

Mi-au picat sub priviri niște învățături ale lui Dale Ditto, consilier financiar și fost avocat. În prezent este liderul CBMC din Bluegrass. Locuiește cu soția și cei cinci copii în Lexington, Kentucky, S.U.A. Vă propun să parcurgeți și dumneavoastră, oameni buni, aceste sfaturi.

„Visează la lucruri mari, asumă-ți riscuri, trăiește cu îndrăzneală.

Fă-ți un obicei din a merge la culcare devreme și de a te trezi devreme.

Iubește profund și cu pasiune.

Rămâi conectat cu Dumnezeu, în fiecare minut și în fiecare zi.

Fii iute atunci când trebuie să lauzi și încet atunci când trebuie să critici.

Mergi un kilometru în plus. Cu dragă inimă, dă-le oamenilor mai mult decât se așteaptă.

Trăiește viața cu o perspectivă eternă.

Dăruiește cu generozitate, fără a aștepta ceva în schimb.

Scrie notițe de apreciere în fiecare zi.

Citește mai multe cărți și privește mai puțin la televizor.

Pentru fiecare carte recentă, citește o carte din secolul trecut.

Fii rapid atunci când trebuie să admiri că ai greșit și cere-ți scuze.

Fiecare zi în care poți râde sau poți plânge este o zi bună.

Fă din fiecare eșec o treaptă spre succes.

Spune zilnic soției sau soțului și copiilor tăi că îi iubești.

Sun-o des pe mama ta.

Privește-i pe oameni în ochi.

Fii entuziast.

Găsește un loc liniștit unde să te retragi pentru a te ruga, a-
încât să rămâi cu ochii așintți spre Iisus.

Întotdeauna să ai un mentor și în același timp să fii tu un
mentor pentru altcineva.

Mulțumește în orice situație.

Gândește în afara abloanelor, fii creativ.

Niciodată să nu plătești rău pentru rău și să nu cauți
răzbunare.

Seamănă cu generozitate. Cum vei semăna, a-
a vei recolta.

Zâmbește și bucură-te de viață. Oprește-te să miroși
trandafirii.

Nu trece prin viață ca un turist; fii un ambasador al lui
Dumnezeu.

Fă din casa ta un loc al bucuriei și al păcii.

Nu te îngrijora pentru ceea ce gândesc oamenii despre tine.

Atitudinea și caracterul tău sunt mai importante decât
aspectul tău."

*Notă: Am instruit în posesia acestor învățături prin omul de
afaceri Puiu Brănescu, în luna iunie 2003.*